

Arrest

nr. 176 903 van 26 oktober 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 en 9 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat J. HARDY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u soenniet van Arabische origine. U bent geboren op X 1991 te Bagdad, waar u gewoond heeft tot augustus 2007.

Op 01.08.2007 bent u door Jaesh el Mehdi (JAM) bedreigd wegens het feit dat uw naam O. D. al T. is. Verder werd u ook gezocht omdat u geholpen heeft met het dragen van het lichaam van een

vermoorde soennitische imam. Op die dag om 20u 's avonds hebben mannen bij uw buurvrouw aangebeld. Ze riepen uw naam en ze vroegen waar u was. Uw moeder hoorde dit en u vluchtte naar uw buurman. De volgende morgen ging u met uw ganse familie naar het huis van uw grootvader. Daar werd uw broer opgebeld door een vriend, lid van JAM, die hem waarschuwde dat u werd gezocht en dat ze u wilden vermoorden. Op 04.08.2007 bent u naar Syrië gevlucht. Wegens de hoge levenskost bent u op 22.06.2009 uit Syrië teruggekeerd en vestigde u zich daarop in Tikrit. Daar heeft u voor tandarts gestudeerd aan de universiteit van Tikrit, waar u uw diploma behaalde in 2013. Op 11.06.2014, toen Daesh Tikrit is binnengevallen, bent u naar Kirkuk verhuisd. Op 05 september 2014 bent u naar Erbil verhuisd. Daar kon u echter niet werken door het sektarisch geweld en omdat u de taal niet sprak. Op 22 maart 2015 heeft u Irak met het vliegtuig vanuit Erbil verlaten. U verbleef vervolgens 4 maanden in Turkije in de hoop om daar te kunnen blijven wonen. Daarna verbleef u gedurende 3 weken in Griekenland. Daarna reisde u verder naar België waar u op 28.08.2015 aankwam en op 02.09.2015 asiel heeft aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, bachelor diploma tandarts, studentenkaart en kaart tandarts. Verder legt u volgende foto's of kopieën van documenten neer: identiteitskaarten vader en moeder, woonkaart, voedselkaart, nationaliteitsbewijzen van vader en moeder, overlijdensakte vader, brief ontheemde en kaart officier vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest naar uw land terug te keren, en meer bepaald naar Bagdad, omdat u er problemen zou kennen omwille van uw voornaam en stamnaam (O. al T.), omwille van uw werk als tandarts en omwille van een incident in 2007 waarbij u het lichaam van een vermoorde soennitische imam hielp verplaatsen. Verder blijkt uit uw verklaringen ook dat u uit Tikrit (waar u verbleef en studeerde van 2009 tot 2014) bent vertrokken wegens het algemene geweld en de opkomst van IS in die regio toen u er verbleef (CGVS p. 12 & p. 18). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend; het CGVS ziet immers geen gegronde redenen waarom u op dit moment niet naar Bagdad (de stad waar u geboren en getogen bent en waar uw familie op dit moment nog woont) zou kunnen terugkeren.

De voornaamste reden waarom u er niet naar terug zou kunnen is volgens u omdat u er in 2007 (op uw zestiende) hielp het lichaam te verplaatsen van een vermoorde soennitische imam – daaromtrent zou de sjiitische militie Jaesh al Medhi (JAM) toen naar u op zoek zijn geweest; u ging daarop vrijwel meteen naar Syrië (op 4.08.2007) om bijna twee jaar later (22.06.2009) terug te keren naar Irak (CGVS p. 10 e.v.). U slaagt er evenwel niet in om concrete elementen aan te reiken waarom dit probleem uit 2007 vandaag nog een probleem zou vormen voor u bij een eventuele terugkeer naar Bagdad of waarom u hierdoor nog een risico zou lopen op vervolging in Bagdad.

U keerde immers, nadat u in 2007 naar Syrië was vertrokken, op 22.06.2009 terug naar Irak om zich in Tikrit te vestigen (volgens u omdat het leven in Syrië te duur werd). Aanvankelijk gesteld dat u te bang was om in uw land te blijven, laat staan om zich bij uw familie in Tikrit te vestigen – maar u in tegenstelling daartoe uit uw land vertrok – is het opvallend dat u zich twee jaar later toch opnieuw in Irak hervestigt (CGVS, p. 11, 17). Dit valt maar moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat u in Irak te bang was voor uw leven en het buitenland verkoos boven uw eigen familie in Tikrit. Gevraagd of u dan niet te bang was om zich terug in Irak te vestigen, antwoordt u: "Ik hoorde niets over die problemen die ik had in Bagdad, het was beter" (CGVS, p. 17). Hiermee geeft u zelf aan dat het incident uit 2007 allerm minst een element was dat tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou leiden toen u in 2009 naar uw land terugkeerde. Uit niets uit uw verklaringen blijkt dat u wat dit betreft nog enige problemen kende omwille van de gebeurtenissen uit 2007; u haalt zelf aan dat u een goed leven heeft kunnen uitbouwen in Irak (meer bepaald Tikrit waar u ging studeren nadat u uit Syrië terugkwam) en u verder geen problemen had ("Mijn leven was heel goed daar, ik was welgesteld, ik had werk, ik had mijn huis, ik had geen problemen", CGVS, p. 11). Derhalve rijst dus wederom de vraag waarom u vandaag nog problemen zou hebben (in Bagdad) betreffende het incident uit 2007. Doorheen uw verdere verklaringen bent u er in ieder geval niet in geslaagd om enig concreet element aan te reiken om aan te tonen waarom dit probleem uit 2007 vandaag nog een probleem zou vormen in uw hoofd of waarom u hierdoor dan nog een risico op vervolging zou lopen. Immers, specifiek gevraagd waarom u vandaag niet naar Bagdad zou kunnen terugkeren, zegt u: "Want hetzelfde probleem of de hoofdreden, daarom ben ik naar Syrië gevlucht, blijft nog altijd hetzelfde. Sektarisch geweld, mijn naam" (CGVS, p. 18).

Met dit antwoord brengt u opnieuw geen duidelijke en concrete elementen aan waarom het incident uit 2007 voor u nu nog enig probleem zou opleveren of waarom u daardoor op dit moment nog steeds het voorwerp van vervolging zou uitmaken. Wat betreft uw verwijzing naar het sektarisch geweld en uw naam, kan verwezen worden naar de alinea's hieronder.

Uw voornaam en uw stamnaam (O. al T.) haalt u als tweede element aan waarom u niet naar Bagdad en Irak zou kunnen terugkeren. Uit uw verklaringen blijkt hierom evenwel geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging. In verband met uw stamnaam 'al Ti.' kan gezegd worden dat uit uw familiegeschiedenis wel kan blijken dat u van daar afkomstig bent (zo staat op de officierenkaart van uw vader en op zijn nationaliteitsbewijs de naam al T. en zijn geboorteplaats Tikrit vermeld, zie documenten 8 & 14); op uw eigen identiteitsdocumenten valt uw stamnaam al T. nergens te bespeuren. U geeft ook zelf aan over geen enkel document te beschikken waarop uw stamnaam staat (CGVS, p. 15; "Documenten die ik heb, identiteitskaart van mij, van mijn ouders of van mijn familie stond niets van T. er op. En ik heb niets anders van document waar op staat dat ik de T. stamnaam heb", CGVS, p. 15-16, CGVS p. 7-8 + documenten 1 & 2). Uw argument dat u problemen zou ervaren aan de vele checkpoints in Bagdad vanwege uw stamnaam 'al T.' (CGVS p. 18) wordt hierdoor onderuit gehaald. U geeft daarop aan dat het eigenlijk om uw voornaam 'O.' gaat ("Ja, da's juist omdat mijn naam O. is"; "Ok, maar mijn naam is O.. En ook nu, hashd el shaabi, alle groeperingen die in de regering daar werken, die de macht hebben, op basis van de naam worden mensen vermoord", CGVS, p. 18). Behalve deze blote en persoonlijke verklaringen, reikt u doorheen uw verklaringen echter geen concrete elementen aan waarom deze voornaam u enige problemen zouden opleveren. Bovendien blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat u voorheen al enig probleem zou gehad hebben omwille van uw voornaam.

Aanvullend kan over uw stamnaam 'al T.' worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw familieleden (bijvoorbeeld uw broers), die nochtans ook al T.'s zouden zijn, ooit enige problemen ervaren zouden hebben omwille van deze naam. Immers, gevraagd hoe het met hen gaat, antwoordt u dat ze het goed stellen en dat uw broer zelfs aan het studeren is ("Goed. Mijn broer gaat naar zijn werk, gewoon. En mijn andere jongste broer die is aan het studeren aan de universiteit", CGVS, p. 17). Uw familie is zelfs gedurende hun hele leven in Bagdad blijven wonen (CGVS, p. 3). Indien de stamnaam al T. werkelijk zo'n groot risico zou inhouden voor u en/of uw familie, kan de vraag gesteld worden waarom zij al die tijd in Bagdad gebleven zijn en hun leven, zoals blijkt uit uw verklaringen, zonder problemen hebben kunnen uitbouwen en verderzetten. Hiermee geconfronteerd, zegt u: "Mijn naam is het grootste probleem eigenlijk, O." (CGVS, p. 16-17). Zoals hierboven reeds werd gesteld, blijkt evenwel nergens uit uw verklaringen enig concreet element dat aantoonde dat u omwille van deze voornaam vervolgd zou worden of in het verleden reeds vervolgd werd. Wat betreft dit probleem moet opgemerkt worden dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Dit is in casu niet het geval, noch voor het door u aangehaalde element betreffende uw voornaam, noch voor wat betreft uw stamnaam.

Een ander element om uw vrees voor terugkeer naar Bagdad te staven zou liggen in het feit dat u tandarts bent (CGVS p. 18). Ook hier blijkt uit uw verklaringen geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging. Immers, u bent er niet in geslaagd om enig concreet element aan te reiken waaruit blijkt dat u hierdoor problemen zou kennen in Bagdad of Irak, of in verband hiermee reeds problemen zou hebben gekend. U verklaart dat u als tandarts heel veel mensen tegenkomt en dat dat 'een beetje gevaarlijk is voor mijn situatie' (CGVS, p. 12), maar over waarom dit precies een probleem zou vormen bij een eventuele terugkeer naar uw land, kan u niet overtuigen. U raakt wat dit betreft immers niet verder dan wat algemeenheden ("Door mijn beroep ook, omdat ik dokter ben, veel dokters worden vermoord. Er zijn rapporten daarvan", CGVS, p. 18) waarmee u niet concreet aantoonde waarom u persoonlijk enig risico zou lopen hierdoor. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u volgens uw eigen verklaringen nooit gewerkt heeft als tandarts/dokter in Bagdad (CGVS p. 3) en dus logischerwijze nooit voorheen werd geconfronteerd met specifieke feiten.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat u na uw terugkomst uit Syrië in 2009 uw leven heeft opgebouwd en verdergezet in Tikrit. Daar ging u naar de universiteit waar u voor tandarts studeerde en ook gedurende één jaar werkte als tandarts in een privékliniek (CGVS, p. 7). U staft uw verblijf in Tikrit met een aantal documenten (diploma, studentenkaart universiteit Tikrit, badge tandarts, documenten 3, 4, 13). U kende in Tikrit geen problemen maar in 2014 heeft u naar eigen zeggen Tikrit verlaten door de komst van IS en de algemene veiligheidssituatie. U zou naar Kirkuk en Erbil getrokken zijn, en van daar dan naar het buitenland vertrokken zijn in maart 2015 (CGVS p. 3-4 & p. 9-11).

Welnu, wat betreft uw verklaringen dat u niet naar Tikrit zou kunnen terugkeren omdat de toestand daar heel gevaarlijk is vanwege IS (CGVS p. 18), kan opgemerkt worden dat u in de mogelijkheid verkeert om zich aan deze situatie in Tikrit te onttrekken door naar Bagdad te gaan, waar u oorspronkelijk vandaan komt, waar uw familie gedurende hun hele leven heeft gewoond en nog steeds woont (CGVS

p. 3) en waar u overigens geen vrees voor vervolging dient te koesteren, zoals hierboven omstandig aangetoond (zie boven). Wat betreft uw verwijzing naar het algemene, sektarische geweld in Bagdad (CGVS p. 18) kan verwezen worden naar de argumentering onderaan deze beslissing (zie infra).

Ten slotte dient nog gewezen te worden op het volgende. U blijkt actief te zijn op sociale media onder de naam O. (N.) Altikrety (Facebook account, CGVS p. 5) – een duidelijke verwijzing naar uw stamnaam 'al T.'. Het valt daarbij meteen op dat iemand die voor zijn leven vreest in Bagdad omwille van zijn naam O. al T. (zie boven) een facebookprofiel heeft onder de naam O. (N.) Altikrety en hier openlijk op post dat hij van Bagdad is (zie toegevoegde informatie aan administratief dossier). Dit valt immers op geen enkele manier te rijmen met de door u verklaarde vrees omwille van uw naam en stamnaam zoals u eerder liet optekenen. Deze vaststelling zet het oordeel van het CGVS zoals hierboven uiteen gezet enkel maar kracht bij.

Bovendien blijken uit uw Facebookaccount – nadat u de toestemming verleende om daarop in te loggen (CGVS p. 5) – ernstige aanwijzingen dat u na uw terugkeer naar Irak in 2009 toch nog in Bagdad heeft verbleven, in tegenstelling tot wat u zelf beweert, en dat u de laatste jaren uw leven (in Bagdad) gewoon heeft kunnen verderzetten (CGVS, p. 2, 5-6, 19). Uit de door u geposte foto's en posts blijkt immers dat u zich op verschillende plaatsen in Bagdad (zoals onder andere shopping malls en coffee shops in Bagdad in de periode februari 2014- maart 2015) heeft ingecheckt, en zelfs in het buitenland bent geweest (onder andere in Rome, Italië in oktober 2012, in Turkije in juli 2014 en in Jordanië in september 2014) (zie toegevoegde informatie aan administratief dossier). Hiermee geconfronteerd zegt u dat iemand zelf kan kiezen waar hij incheckt zonder daar ook effectief te moeten zijn geweest en dat iemand de locatie van foto's zelf kan bepalen (CGVS, p. 6). Verder zegt u ook dat het normaal is om dergelijke dingen te posten, maar dat dit daarom nog niet wil zeggen dat iemand daar effectief ook is geweest en dat u nooit in Jordanië bent geweest of in Turkije voor uw finaal vertrek uit Irak (CGVS, p. 18-19). Deze verklaringen kunnen maar moeilijk overtuigen. Immers, zelfs al zou u deze locaties voor het plezier kiezen zonder zich effectief in Bagdad of het buitenland te bevinden, dan nog stelt het CGVS zich luidop de vraag waarom u dit zou doen daar u naar eigen zeggen vreest voor vervolging in Bagdad (zie boven). Het is toch opvallend dat iemand die vreest vermoord te worden met 30 kogels (CGVS, p. 11), onder meer omwille van zijn naam O. al T., zijn zichtbaarheid in de stad aan de hand van zijn Facebookprofiel op naam van O. (N.) Altikrety op dergelijke manier zou vergroten. Bijgevolg zijn uw verklaringen waarom u op sociale media zomaar zou doen alsof u in Bagdad bent en nog af en toe naar het buitenland reist, bijzonder pover te noemen en weinig overtuigend. Op deze manier rijst het sterke vermoeden dat u in de voornoemde periode toch in Bagdad heeft verbleven (in tegenstelling tot wat u verklaart), wat maakt dat de bevindingen van het CGVS omtrent uw vrees en uw risico in deze stad, zoals hierboven opgesomd, enkel maar versterkt worden.

Op basis van bovenstaande elementen blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart en die van uw ouders, uw nationaliteitsbewijs en die van uw moeder, uw attest als ontheemde, de woonstkaart van uw moeder, de rantsoenkaart van uw familie en de overlijdensakte van uw vader bevatten immers louter informatie over uw identiteit en die van uw ouders. Uw studentenkaart, uw kaart van tandarts, uw diploma, de officierenkaart van uw vader en het nationaliteitsbewijs van uw vader werden reeds eerder besproken (zie boven) en maken in verband met de hierboven vermelde analyse geen wezenlijk verschil.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde.

Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in

uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet

op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. RvV 189 512 en nr. RvV 189 761 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV 189 761.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer RvV 189 512.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een "appreciatiefout" en op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", "het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging" en artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen.

Verzoeker wijst op een aantal elementen die niet worden betwist en stelt dat de bestreden beslissing hiermee onvoldoende rekening houdt. Meer bepaald gaat het om:

- *"De Soennitische afkomst van verzoeker*
- *Zijn voornaam, O. en het risico dat deze voornaam betekent*
- *Het feit dat zijn stam nauw verbanden hield met Saddam Hussein en dat verschillende leden van zijn familie aan de kant van de voormalig president hebben gevochten, en na zijn val uit Irak zijn moeten vluchten*
- *Het feit dat hij bijna 10 jaar buiten Bagdad heeft gewoond, waaronder vijf jaar in Tikrit*
- *Het feit dat verzoeker tandarts is en een zekere bekendheid nodig heeft om zijn beroep uit te oefenen*
- *Het feit dat verzoeker getuigen was van de moord op een soennitische imam en geholpen heeft met het dragen van het lichaam en daardoor een doelpunt was van de Sjiiitische militie Jaesh el Mehdi"*

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij bij het CGVS onmiddellijk aangaf dat hij problemen had met zijn voornaam. Later tijdens het gehoor legde hij andermaal de nadruk op zijn voornaam en niet op zijn stamnaam. Verzoeker stelt aldus steeds de nadruk te hebben gelegd op zijn voornaam en niet op zijn stamnaam. Verzoeker vervolgt:

"Daarenboven kan het CGVS niet stellen dat het "blote beweringen" zijn dat verzoeker vervolgd zou worden omwille van zijn naam gezien de algemene informatie die rapporteert dat de naam "O." een risico betekent voor het leven in Bagdad:

- *The Guardian* rapporteert in een artikel van 5 april 2015 dat een jonge man ook O. genoemd gevlucht is naar Bagdad en zijn naam heeft laten veranderen in Amar om bedreigingen te vermijden (stuk 13)
- *The New Arab* rapporteert eveneens verschillende O.s die hun namen wilden veranderen en bevestigt het risico dat het dragen van zulk naam meebrengt:
"Many Iraqis living in areas such as Baghdad, Babel, Anbar and Diyala wish to change their names and nicknames because of the sectarian divide. The country suffered a terrible civil conflict after the US invasion of 2003, splitting towns and cities into Sunni and Shia and leaving thousands dead. Baghdad was transformed into a series of fortified neighbourhoods based on sectarian populations. Iraqi society has again faced sectarian strife with the rise of the IS group, and the Shia militias. Having the wrong name at a checkpoint can cost your life. The IS group regularly murders Muslims they call "apostates", which the Shia militias have been accused of reprisal attacks." (stuk 14)
- *The "Security situation in Baghdad – The Shia Militias"* van 29 april 2015 van de Finnisches Immigration Service rapporteert: "O. appears to be one of the names that causes trouble for Sunnis" (stuk 15, bl. 17)
- *Al Monitor* bevestigt in een artikel van 17 juni 2016 (stuk 16): "The Emirati newspaper Akhbar al-Khaleej reported March 1, "Three thousand Iraqi citizens bearing the [Sunni] name O. asked that their name be changed for fear of being killed." The author and columnist Ali Hussein wrote March 9 in Al-Mada about such people, calling them "simple people" who have been pushed by sectarian conflict to essentially "abandon their origins."

Drieduizend Irakezen hebben hun naam O. dus veranderd omwille van het sektarisch geweld. Het is een vaststaand feit dat Bagdadi's met de naam O. een ernstig risico op vervolging lopen. De bestreden beslissing weigert dit te onderzoeken door verzoekers verklaringen te bestempelen als blote beweringen terwijl deze worden gestaafd door algemene informatie. Gezien verzoeker tandarts is, zal zijn naam bovendien enige publiciteit moeten hebben om zijn werk te kunnen uitoefenen. Daardoor is verzoeker duidelijk in gevaar in Bagdad.

Verzoeker betoogt verder:

"Het feit dat verzoeker zich in 2009 kon vestigen in Tikrit en daar studeren doet het CGVS vermoeden dat verzoeker geen probleem meer zou hebben in Bagdad. Verzoeker legt echter duidelijk uit dat Tikrit een stad is met een grote meerderheid aan Soennieten waardoor verzoeker niet dezelfde problemen kan ondervinden als die als gevolg van sektarisch geweld in Bagdad. Verzoeker is afkomstig uit een wijk in Bagdad naast een Sjiitische buurt, waar de Sjiitische milities actief zijn. Het is evident dat het risico daar veel groter is dan in Tikrit (in de periode voor 2014, natuurlijk).

De motivering van de bestreden beslissing kan dus niet overtuigend en is gebaseerd op een kennelijke beoordelingsfout als het stelt dat als verzoeker zich in Tikrit kan vestigen, dit zou betekenen dat hij geen probleem meer kent in Bagdad. Deze argumentatie mist elk grondslag.

Daarnaast verwijst de bestreden beslissing naar het facebookprofiel van verzoeker en het feit dat hij een keer ingecheckt was in een coffee shop in Mansour en getagd is in een foto met als locatie Bagdad.

Verzoeker erkent dat hij voor enkele dagen teruggekeerd is in Bagdad in 2014 en 2015, en dat hij naar Jordanië en Turkije is gegaan. Daarentegen is verzoeker nooit naar Italië gegaan. Hij was in Bagdad enkel voor korte periodes, om zijn familie te bezoeken. Zijn vrienden hadden hem aangeraden om dit te verzwijgen op het CGVS, reden waarom hij dit niet vermeld heeft. Hij vreesde dat zijn vrees om terug te keren naar Bagdad niet geloofwaardig zou zijn zou hij daarover de waarheid vertellen.

Gedurende die korte periodes in Bagdad heeft verzoeker inderdaad geen problemen gekend, maar hij benadrukt dat het is omdat hij daar enkel voor een paar dagen was, dat zou hij zich daar vestigen en werken als tandarts, zouden de milities hem terugvinden en vervolgen.

Verzoeker ziet daarnaast niet hoe zijn facebookprofiel hem in gevaar zou brengen: hij geeft geen publiek toegankelijke informatie over waar hij zich bevindt of waar hij momenteel woont. Enkel zijn "facebook vrienden" hebben toegang tot die lokalisaties. Voor de rest staat verzoekers facebookprofiel De motivering van de bestreden beslissing laat dus niet toe om te oordelen dat verzoekers vrees voor vervolging niet geloofwaardig of ernstig zou zijn. Integendeel, gezien het profiel van verzoeker is het hoog aannemelijk dat hij het slachtoffer wordt van vervolgingen zou hij terugkeren naar Bagdad."

Verzoeker wijst voorts op zijn soennitische afkomst en zijn hulp bij de dood van een soennitische imam. Deze elementen worden door het CGVS niet betwist. Ook zijn voornaam wordt niet betwist.

Het sektarisch geweld stijgt opnieuw in Bagdad. Verzoeker verwijst naar het Franstalige arrest nr. 167 850 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Hierin werd een Soenniet uit Bagdad die verklaarde problemen te hebben erkend als vluchteling. Het verhoogde sektarische geweld en de

bedreiging van Soennieten in Bagdad worden bevestigd in de COI Focus waar de bestreden beslissing op is gebaseerd. Verzoeker verwijst tevens naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*” van 31 mei 2012 en naar de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014. Daarnaast wijst verzoeker erop dat zijn soennitische familie gekend stond als aanhanger van Saddam Hoessein. Hij is van de stam Al T. en heet O.. Bovendien moest hij reeds in het verleden vluchten uit Bagdad omwille van zijn hulp aan de imam. Verzoeker heeft bij het CGVS verklaard dat zijn familieleden hoge rangen bekleedden in het leger van Saddam Hoessein. Het is dus duidelijk dat zijn familie in gevaar is in Bagdad.

Daarnaast moet rekening gehouden worden met het gegeven dat verzoekers vader voor diens overlijden generaal was in het Iraakse leger. Ook andere leden van zijn familie (zijn grootvader en nonkels langs vaderszijde) dienden in het leger. Na de val van het regime van Saddam Hoessein hebben zij Irak verlaten omdat zij niet veilig waren. Dit moet in rekening worden gebracht in het profiel van verzoeker en diens nood aan bescherming.

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Bagdad. In dit kader stipt hij vooreerst aan dat de bestreden beslissing niet betwist dat hij geen andere keuze had dan uit Tikrit te vluchten en dat hij zich niet in Erbil kon vestigen.

Volgens verzoeker is de motivering omtrent het willekeurige geweld gebrekkig. De bestreden beslissing vermeldt niet welke gegevens toelaten om het aantal slachtoffers in Bagdad te relativiseren. *“wat is de oppervlakte, wat is het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, wat is de impact van het geweld op het leven van de burgers, hoeveel burgers gedwongen werden om hun land te verlaten... Die informatie wordt niet gegeven.*

Daarenboven, ook al zou die informatie wel gegeven worden, moet het CGVS nog uitleggen op welke criteria het zich baseert om te oordelen dat de verhouding tussen het aantal burgers en het aantal slachtoffers te klein is om de subsidiaire bescherming te verlenen en dat de stad dus veilig genoeg is zodat verzoeker zich er zou kunnen vestigen.

Zonder die elementen kan men enkel vaststellen dat de bestreden beslissing erkent het groot aantal slachtoffers en dus blijkt dat Bagdad gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat het aannemelijk is dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

De conclusie van verweerder is moeilijk te verenigen met de inhoud van de COI Focus waarop de bestreden beslissing is gestoeld. Verzoeker wijst in deze op de kritiek die Caritas International uitte op de conclusie in de beslissingen van het CGVS. De bestreden beslissing maakt dus een foutieve interpretatie van de veiligheidssituatie in Bagdad door geen rekening te houden met de informatie van het CGVS zelf.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het Franstalige arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de RvV dat handelde over de conclusie die uit de COI Focus van 6 oktober 2015 werd getrokken. De COI Focus waarop de bestreden beslissing is gebaseerd beschrijft een situatie die ernstiger is, zodat voormelde kritiek op de eerdere COI Focus nog zinvoller wordt. Het CGVS brengt ook in de nieuwe COI Focus geen vergelijking van het aantal slachtoffers aan. Dit maakt het onmogelijk een vergelijking te maken tussen 2013 en 2015.

Verzoeker wijst erop dat een wiskundige redenering niet aanvaard mag worden om de nood aan subsidiaire bescherming te beoordelen. Dit wordt gesteld door de RvV, UNHCR en de rechtsleer.

Inzake de mate van het willekeurige geweld, leidt een aandachtige lezing van de door verweerder gehanteerde COI Focus en van andere, recentere informatie over de veiligheidssituatie, tot de omgekeerde conclusie dan deze van het CGVS. Verder kwam er kritiek op de informatie van verweerder. Verzoeker verwijst andermaal naar de kritiek van Caritas International. Desondanks vermeldt de COI Focus verschillende elementen die toelaten om verzoeker bescherming te verlenen. Verzoeker wijst in deze op de inhoud van de COI Focus die verweerder in het administratief dossier opnam. Volgens Caritas International ligt het aantal slachtoffers in werkelijkheid hoger dan Iraq Body Count aangeeft.

Het is logisch dat de aantallen gerapporteerd in de COI Focus lager zijn dan de werkelijke aantallen. Voor het overige baseert de COI Focus zich voornamelijk op anonieme bronnen waarvan de geldigheid niet kan worden nagegaan. Ook dit wordt door Caritas International bekritiseerd.

Daarenboven reikt de informatie in het administratief dossier maar tot februari 2016. De situatie blijft evolueren en verergeren. Verzoeker geeft een overzicht van aanslagen, de voorbije maanden gepleegd in Irak en Bagdad. Het is duidelijk dat de situatie sinds 2015 verslechterd is, waardoor de beslissing van het CGVS steeds minder begrijpelijk is. Ook het arrest “J.K. and others v. Sweden” van het EHRM van 4 juni 2015 is bijgevolg achterhaald. “Musings on Iraq” schematiseerde verder de stijging van het geweld sedert 2014. Het niveau van willekeurig geweld, gecombineerd met verzoekers individuele vrees, is voldoende om te besluiten tot het toekennen van subsidiaire bescherming aan verzoeker.

Verzoeker citeert uit een persartikel van 15 oktober 2015 waarin kritiek wordt geuit op de beslissing van het CGVS dat de meeste Irakezen uit Bagdad zonder risico kunnen terugkeren.

Verder citeert hij uit het “World Report 2016” van Human Rights Watch. De algemene Iraakse context mag niet uit het oog verloren worden wanneer men de situatie in Bagdad bekijkt. Deze situatie blijft maar degraderen en is uiterst onstabiel. Gelet op de huidige situatie mag men van verzoeker, bijna 10 jaar nadat hij Bagdad ontvluchtte, niet verwachten dat hij zich zou vestigen in deze stad.

Verzoeker verwijst andermaal naar het Franstalige arrest nr. 165 616 van de RvV. In de bestreden beslissing wordt niet uitgelegd waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad nu wel een argument zou zijn om te oordelen dat de inwoners geen bescherming moeten krijgen terwijl zij dit in andere periodes wel kregen. Ook toen lag het leven er niet stil. Het leven gaat inderdaad voort maar er vallen veel slachtoffers en doden en het leven is gevaarlijk. In een stad met 7 miljoen inwoners kunnen moeilijk alle activiteiten stilliggen. Verzoeker stelt dat de streek rond de stad oorlogsgebied is en betoogt dat de bevolking daardoor moeilijk massaal kan vluchten. Verder is er volgens Caritas International weldegelijk een beangstigende impact van het geweld op het leven in Bagdad.

Verzoeker gaat vervolgens in op de duur van het conflict. Hij wijst erop dat dit nog niet aan het eindigen is en betoogt:

“Deze gegeven wordt niet onderzocht door het CGVS, terwijl het risico dat iemand louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet ook rechtstreeks afhangt van de duur van het conflict: hoe langer de periode van willekeurig geweld, hoe meer personen uiteindelijk het slachtoffer zullen zijn, en hoe groter is het risico voor het leven of fysieke integriteit. Als de proportie van de bevolking die maandelijks geraakt wordt lager is, maar over een langere tijdspanne, is de kans nog altijd groter voor elke inwoner van de stad om het slachtoffer te zijn van een aanval.

Er wordt bevestigd in het COI Focus dat het conflict al enkele jaren aan de gang is, de bestreden beslissing buigt zich niet op een analyse van een mogelijk einde van het conflict. Integendeel lijkt het conflict in Bagdad diepgeworteld te zijn.

De tekst van artikel 48/4, §2, c) bevat geen criteria van tijdspanne: de bedreiging van het leven of van de persoon moet niet noodzakelijk onmiddellijk na de terugkeer plaatsvinden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. De duur van het conflict, en dus het aantal slachtoffers, cumulatief gerekend over de jaren, is een cruciaal element bij het beoordelen van de veiligheidssituatie met het oog op het verlenen van de subsidiaire bescherming.”

Op basis van de informatie van verweerder en de bestreden beslissing kan worden voorspeld dat het conflict in Bagdad nog lang zal aanslepen. Verweerder nam dit niet in rekening. Verzoeker verwijst naar het arrest “Diakité t. CGVS” van 30 januari 2014 van het EHJ. Het EHJ erkent hierin volgens verzoeker onrechtstreeks dat de duur van een conflict een invloed heeft op de mate van geweld. Dit had het CGVS moeten onderzoeken. Verzoeker verwijst in deze tevens naar de “UN Casualties Figures for Iraq for the Month of March 2016”. Eveneens verwijst hij naar een kaart van de “Huffington Post” waarop de aanslagen in Bagdad tussen 2003 en 2014 worden weergegeven. Er is geen buurt waar de voorbije tien jaar geen aanslag werd gepleegd. Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers en elke inwoner riskeert om slachtoffer te worden van een aanslag. Gezien de duur van het conflict en het vermoeden dat dit nog lang zal aanslepen moet er geoordeeld worden dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op de sektarische spanningen en het sektarische geweld in Bagdad. Het vermoeden bestaat dat deze in de komende maanden nog meer slachtoffers zullen eisen.

Experts benadrukken dat de aanslagen zullen toenemen, met gewone burgers als doel. Gezien zijn soennitische afkomst, is het duidelijk dat verzoeker ernstig risico loopt om slachtoffer te worden van religieus gebonden geweld.

Verzoeker stelt dat ook in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus rekening moet worden gehouden met zijn individuele omstandigheden, namelijk:

“- De Soennitische afkomst van verzoeker

- Zijn voornaam, O. en het risico dat deze voornaam betekent*
- Het feit dat zijn stam nauw verbanden hield met Saddam Hussein en dat verschillende leden van zijn familie aan de kant van de voormalig president hebben gevochten, en na zijn val uit Irak zijn moeten vluchten*
- Het feit dat hij bijna 10 jaar buiten Bagdad heeft gewoond, waaronder vijf jaar in Tikrit*
- Het feit dat verzoeker tandarts is en een zekere bekendheid nodig heeft om zijn beroep uit te oefenen*
- Het feit dat verzoeker getuigen was van de moord op een soennitische imam en geholpen heeft met het dragen van het lichaam en daardoor een doelpunt was van de Sjiiitische militie Jaesh el Mehdi.”*

Gezien de algemene veiligheidssituatie, het hoge sektarische geweld en het profiel van verzoeker moet worden geoordeeld dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker citeert in deze uit het arrest nr. 72 797 van 5 januari 2012 van de RvV.

Volgens verzoeker is het onduidelijk op basis waarvan het CGVS beslist dat het geweld niet dermate ernstig is dat artikel 48/4, § 2, c) kan worden toegepast.

De informatie van het CGVS werd voorts niet gecommuniceerd in zijn geheel, noch met de minimaal vereiste vermeldingen. Daardoor acht verzoeker *“het beginsel van tegensprekelijkheid en zijn rechten van verdediging”* geschonden. Verzoeker citeert artikel 26 PR CGVS en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en van de Raad van State. Volgens hem beantwoordt de informatie van het CGVS niet aan de verplichtingen van artikel 26 PR CGVS. Verzoeker haalt in dit kader aan dat van enkele bronnen de contactgegevens, referenties en precieze samenvatting in de landeninformatie in het administratief dossier niet of onvoldoende worden weergegeven. Bijgevolg bevindt hij zich in de onmogelijkheid om zich hiertegen te kunnen verdedigen. Volgens verzoeker is artikel 26 PR CGVS van toepassing op de informatie in het administratief dossier. Verzoeker verwijst nogmaals naar rechtspraak van de RvV en de Raad van State. Tevens wijst hij op het advies van de Raad van State bij het PR CGVS. Noch artikel 26 PR CGVS, noch de Raad van State preciseert op welk type informatie artikel 26 PR CGVS van toepassing is. De enige mogelijke conclusie is bijgevolg dat dit van toepassing is van zodra het CVS informatie gebruikt die telefonisch of per e-mail wordt verstrekt. Ook in deze verwijst verzoeker naar het Franstalige arrest nr. 165 616 van de RvV.

3.1.2. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker algemene informatie inzake de situatie in Irak (onder meer deze voor soennieten en voor personen met zijn voornaam) bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-17).

3.2. Verweerder legt op 13 september 2016 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Bij deze aanvullende nota voegt verweerder de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016, de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 en een bijdrage van *“Musings on Iraq”* van 16 augustus 2016.

3.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

3.3.3. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van *“het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging”* en artikel 26 PR CGVS.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen."* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *"(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen"* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de "COI Focus" gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet worden gespecificeerd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: *"Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie."*)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om enerzijds kritiek te spuien op (het opstellen van) de informatie van het CGVS doch anderzijds zelf veelvuldig uit deze informatie te citeren ter staving van zijn betoog.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

3.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.7. Overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor

vervolgning gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Waar verzoeker verwijst naar de problemen die hij in 2007 zou hebben gekend, dient te worden vastgesteld dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd:

"De voornaamste reden waarom u er niet naar terug zou kunnen is volgens u omdat u er in 2007 (op uw zestiende) hielp het lichaam te verplaatsen van een vermoorde soennitische imam – daaromtrent zou de sjjiitische militie Jaesh al Medhi (JAM) toen naar u op zoek zijn geweest; u ging daarop vrijwel meteen naar Syrië (op 4.08.2007) om bijna twee jaar later (22.06.2009) terug te keren naar Irak (CGVS p. 10 e.v.). U slaagt er evenwel niet in om concrete elementen aan te reiken waarom dit probleem uit 2007 vandaag nog een probleem zou vormen voor u bij een eventuele terugkeer naar Bagdad of waarom u hierdoor nog een risico zou lopen op vervolging in Bagdad.

U keerde immers, nadat u in 2007 naar Syrië was vertrokken, op 22.06.2009 terug naar Irak om zich in Tikrit te vestigen (volgens u omdat het leven in Syrië te duur werd). Aanvankelijk gesteld dat u te bang was om in uw land te blijven, laat staan om zich bij uw familie in Tikrit te vestigen – maar u in tegenstelling daartoe uit uw land vertrok – is het opvallend dat u zich twee jaar later toch opnieuw in Irak hervestigt (CGVS, p. 11, 17). Dit valt maar moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat u in Irak te bang was voor uw leven en het buitenland verkoos boven uw eigen familie in Tikrit. Gevraagd of u dan niet te bang was om zich terug in Irak te vestigen, antwoordt u: "Ik hoorde niets over die problemen die ik had in Bagdad, het was beter" (CGVS, p. 17). Hiermee geeft u zelf aan dat het incident uit 2007 allerminst een element was dat tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou leiden toen u in 2009 naar uw land terugkeerde. Uit niets uit uw verklaringen blijkt dat u wat dit betreft nog enige problemen kende omwille van de gebeurtenissen uit 2007; u haalt zelf aan dat u een goed leven heeft kunnen uitbouwen in Irak (meer bepaald Tikrit waar u ging studeren nadat u uit Syrië terugkwam) en u verder geen problemen had ("Mijn leven was heel goed daar, ik was welgesteld, ik had werk, ik had mijn huis, ik had geen problemen", CGVS, p. 11). Derhalve rijst dus wederom de vraag waarom u vandaag nog problemen zou hebben (in Bagdad) betreffende het incident uit 2007. Doorheen uw verdere verklaringen bent u er in ieder geval niet in geslaagd om enig concreet element aan te reiken om aan te tonen waarom dit probleem uit 2007 vandaag nog een probleem zou vormen in uw hoofde of waarom u hierdoor dan nog een risico op vervolging zou lopen. Immers, specifiek gevraagd waarom u vandaag niet naar Bagdad zou kunnen terugkeren, zegt u: "Want hetzelfde probleem of de hoofdreden, daarom ben ik naar Syrië gevlucht, blijft nog altijd hetzelfde. Sektarisch geweld, mijn naam" (CGVS, p. 18). Met dit antwoord brengt u opnieuw geen duidelijke en concrete elementen aan waarom het incident uit 2007 voor u nu nog enig probleem zou opleveren of waarom u daardoor op dit moment nog steeds het voorwerp van vervolging zou uitmaken. Wat betreft uw verwijzing naar het sektarisch geweld en uw naam, kan verwezen worden naar de alinea's hieronder."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen concrete en dienstige argumenten aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd. Zij klemmen des te meer nu verzoeker in het onderhavige verzoekschrift toegeeft ook de laatste jaren en maanden voor zijn vertrek uit Irak nog meermaals vrijwillig vanuit het buitenland te zijn teruggekeerd naar Irak en diverse malen Bagdad te hebben bezocht.

Verzoeker beweert daarnaast niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst ingevolge zijn stamaanhorigheid en de banden van enkele (naaste) familieleden en zijn stam met het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein. Verzoeker kan in deze echter niet worden gevolgd. Hij laat de bestreden beslissing immers volledig ongemoeid waar gesteld wordt dat (i) zijn stamnaam niet vermeld wordt op zijn identiteitsdocumenten en hijzelf ook aangaf dat hij over geen enkel document beschikt waarop zijn stamnaam staat; (ii) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familieleden (zoals zijn broers), die nochtans behoren tot dezelfde stam, ooit enig probleem zouden hebben ondervonden ingevolge hun stamnaam; (iii) zijn familieleden zelfs hun hele leven in Bagdad bleven wonen, hun leven aldaar zonder problemen verder konden uitbouwen en verderzetten en het er goed stellen; (iv) verzoeker, geconfronteerd met deze vaststellingen, zelf aangaf dat zijn niet zijn stamnaam doch wel zijn voornaam het grootste probleem was. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet betwist of weerlegd, onverminderd overeind. Ook in het onderhavige verzoekschrift geeft verzoeker overigens duidelijk aan dat hij de nadruk steeds wenste te leggen op zijn voornaam en niet op zijn stamnaam.

Aangaande verzoekers voornaam en soennitische herkomst, kan verder worden opgemerkt dat, waar hij met recht opmerkt dat uit de door hem aangehaalde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1) en uit de overige informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7; administratief dossier, map 'documenten') blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten en personen met zijn voornaam op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en naam en een loutere aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is of omwille van zijn voornaam zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"U geeft daarop aan dat het eigenlijk om uw voornaam 'O.' gaat ('Ja, da's juist omdat mijn naam O. is'; 'Ok, maar mijn naam is O.. En ook nu, hashd el shaabi, alle groeperingen die in de regering daar werken, die de macht hebben, op basis van de naam worden mensen vermoord", CGVS, p. 18). Behalve deze blote en persoonlijke verklaringen, reikt u doorheen uw verklaringen echter geen concrete elementen aan waarom deze voornaam u enige problemen zouden opleveren. Bovendien blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat u voorheen al enig probleem zou gehad hebben omwille van uw voornaam.

(...)

Hiermee geconfronteerd, zegt u: "Mijn naam is het grootste probleem eigenlijk, O." (CGVS, p. 16-17). Zoals hierboven reeds werd gesteld, blijkt evenwel nergens uit uw verklaringen enig concreet element dat aantoonde dat u omwille van deze voornaam vervolgd zou worden of in het verleden reeds vervolgd werd. Wat betreft dit probleem moet opgemerkt worden dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Dit is in casu niet het geval, noch voor het door u aangehaalde element betreffende uw voornaam, noch voor wat betreft uw stamnaam."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij reikt in het onderhavige verzoekschrift bovendien andermaal geen objectieve en concrete aanwijzingen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij persoonlijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Bijkomend kan in deze worden herhaald dat verzoekers familieleden (waaronder zijn broers) eveneens soennieten zijn, zich nog in Bagdad bevinden, er deelnemen aan het openbare leven en daarbij geen problemen kennen.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij omwille van een beroepsuitoefening als tandarts zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing dan ook met reden gesteld:

"Een ander element om uw vrees voor terugkeer naar Bagdad te staven zou liggen in het feit dat u tandarts bent (CGVS p. 18). Ook hier blijkt uit uw verklaringen geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging. Immers, u bent er niet in geslaagd om enig concreet element aan te reiken waaruit blijkt dat u hierdoor problemen zou kennen in Bagdad of Irak, of in verband hiermee reeds problemen zou hebben gekend. U verklaart dat u als tandarts heel veel mensen tegenkomt en dat dat 'een beetje gevaarlijk is voor mijn situatie' (CGVS, p. 12), maar over waarom dit precies een probleem zou vormen bij een eventuele terugkeer naar uw land, kan u niet overtuigen. U raakt wat dit betreft immers niet verder dan wat algemeenheden ("Door mijn beroep ook, omdat ik dokter ben, veel dokters worden vermoord. Er zijn rapporten daarvan", CGVS, p. 18) waarmee u niet concreet aantoonde waarom u persoonlijk enig risico zou lopen hierdoor. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u volgens uw eigen verklaringen nooit gewerkt heeft als tandarts/dokter in Bagdad (CGVS p. 3) en dus logischerwijze nooit voorheen werd geconfronteerd met specifieke feiten."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze vaststellingen geen dienstige en concrete argumenten aan.

De voormelde vaststellingen gelden nog des te meer nu verzoeker, na te zijn geconfronteerd met de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent zijn Facebookprofiel, toegeeft dat hij in de jaren en maanden voorafgaand aan zijn uiteindelijke vertrek uit zijn land en regio van herkomst meermaals

naar het buitenland reisde en terugkeerde naar Irak. Eveneens geeft hij toe dat hij in deze periode verscheidene malen in zijn regio van herkomst, Bagdad heeft verbleven. Dat verzoeker diverse malen vrijwillig terugkeerde naar zijn land en regio van herkomst doet op ernstige wijze afbreuk aan zijn bewering dat hij aldaar een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Dat hij daarbij bovendien geen concrete problemen kende, ondermijnt deze vermeende vrees eens te meer.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De verwijzing naar een Franstalig arrest van de RvV doet aan het voormelde geen afbreuk. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de

vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Dat Bagdadi's in de onmogelijkheid zouden verkeren om de stad te verlaten wordt daarbij door verzoeker niet aangetoond en kan, gelet op de aanwezigheid van de internationale luchthaven aldaar, niet worden aangenomen. De voormelde vaststellingen kunnen, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dit vindt overigens bevestiging in het gegeven dat, blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, verzoekers familieleden (waaronder zijn broers) zich nog in Bagdad bevinden, er deelnemen aan het openbare leven, daarbij geen problemen kennen en het goed stellen.

De verwijzing naar het arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de RvV is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Het blijkt namelijk dat dit arrest niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en handelt over de "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015 waarop het arrest nr. 165 616 betrekking heeft. Het door verzoeker aangehaalde arrest is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in het door verzoeker aangehaalde arrest niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het door verzoeker aangehaalde arrest handelt over de voormelde COI Focus van 6 oktober 2015. De in het onderhavige arrest gedane vaststellingen steunen op andere, recentere informatie die deels werd bijgebracht door verzoeker.

Hoe het vermoeden dat het conflict in Irak nog lang zal aanslepen afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde analyse van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad, kan tot slot niet worden ingezien.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS